

Sygn. akt III KZ 23/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron  
w dniu 15 kwietnia 2015 r.,

**w sprawie K. G.**

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu  
Apelacyjnego w [...] z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt II AKo [...],  
o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania,  
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie II K [...], K. G. został skazany za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę jednego roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres 4 lat próby, z oddaniem go pod dozór kuratora sądowego. Ponadto Sąd zobowiązał oskarżonego do podjęcia i wykonywania pracy zarobkowej. Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 r., sygn. akt IX Ka [...], utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

Dnia 4 lutego 2014 r. do Sądu Rejonowego w G. wpłynął wniosek kuratora zawodowego w przedmiocie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 75 § 2 k.k.

We wniosku podniesiono, że skazany uchyla się od dozoru oraz uniemożliwia jego prowadzenie, a ponadto zmienił adres zamieszkania, który na chwilę złożenia wniosku nie był kuratorowi znany.

W związku z powyższym, postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z dnia 7 kwietnia 2014 r., zarządzono wykonanie kary jednego roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności wobec skazanego K. G.

Pismem z dnia 2 lipca 2014 r. (data wpływu do Sądu Rejonowego w G. 4 lipca 2014 r.), skazany K. G. wystąpił z osobistym wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia apelacji i wyznaczenie obrońcy z urzędu, który wniesie apelację w sprawie.

Zarządzeniem z dnia 9 lipca 2014 r. K. G. został poinformowany, że w sprawie II K [...] składał już apelację, która została rozpoznana przez Sąd Okręgowy w T. w dniu 14 czerwca 2012 r. Jednocześnie, skazany został wezwany do złożenia oświadczenia, czy w związku z informacją podtrzymuje wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu oraz czy jego pismo należy traktować jako wniosek o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego (k. 6, akta o sygn. II AKO [...]).

Pismem z dnia 16 lipca 2014 r. (data wpływu do Sądu Rejonowego w G. 18 lipca 2014 r.) skazany podtrzymał wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu, w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 14 czerwca 2012 r.

Zarządzeniem z dnia 17 listopada 2014 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] wyznaczył skazanemu obrońcę z urzędu w osobie adw. M. Ź – Z.

W dniu 10 grudnia 2014 r. do Sądu Apelacyjnego w [...] wpłynęła opinia obrońcy skazanego o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania.

W związku z powyższym, skazany pismem z dnia 19 grudnia 2014 r. (data wpływu do Sądu Apelacyjnego 29 grudnia 2014 r.) zwrócił się o wyznaczenie innego obrońcy z urzędu (k. 33, akta o sygn. II AKo [...]).

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] nie uwzględnił wniosku skazanego o wyznaczenie kolejnego obrońcy z urzędu celem

sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Odpis postanowienia wraz z wezwaniem do uzupełnienia w terminie siedmiu dni od daty otrzymania pisma, braku formalnego wniosku poprzez sporządzenie go i podpisanie przez adwokata, zgodnie z wymogiem przewidzianym w art. 545 § 2 k.p.k., został doręczony skazanemu w dniu 26 stycznia 2015 r. (k. 49v, akta o sygn. II AKo [...]). Skazany nie usunął jednak w określonym terminie powyższego braku formalnego.

W tej sytuacji, wobec nieusunięcia braku formalnego, zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 lutego 2015 r., odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie w/w postępowania. Odpis zarządzenia wraz z pouczeniem doręczono skazanemu w dniu 20 lutego 2015 r. (k. 54v).

Skazany K. G. złożył zażalenie na to zarządzenie. Powołując się na swoją sytuację majątkową wskazał, że nie stać go na obrońcę z wyboru, który złożyłby wniosek o wznowienie postępowania. Nadto podniósł, że opinię obrońcy z urzędu o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania uważa za niewłaściwą. W ocenie skazanego, podał on nowe fakty, nieznane wcześniej sądowi, natomiast obrońca uznał, że nie zawierają żadnych istotnych dla sprawy informacji.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zażalenie skazanego K. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. stwierdza jednoznacznie, że jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. W doktrynie oraz orzecznictwie obowiązek ten określany jest powszechnie jako przymus adwokacki, chodzi bowiem o to, by przedmiotowy wniosek opracował podmiot fachowy. Użyte w tym przepisie sformułowanie „powinien” jest równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu w nim zawartego. A zatem złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez samego wnioskodawcę (skazanego, ukaranego), jest czynnością prawnie bezskuteczną. (zob. T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 1153; *postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 września 2012 r., III KZ 67/12, Lex Nr*

1220908; z dnia 21 listopada 2012 r., IV KZ 65/12, Lex Nr 1228644; z dnia 30 września 1996 r., V KZ 47/96, OSNKW 1996, Nr 11 – 12, poz. 88).

Brak formalny wniosku polegający na niesporządzeniu i jego niepodpisaniu przez adwokata mógł być usunięty przez skazanego tylko poprzez ustanowienie przez niego pełnomocnika w osobie adwokata lub radcy prawnego z wyboru, gdyż został prawidłowo do tego wezwany w trybie art. 120 § 1 k.p.k. Należy zauważyć, iż wezwanie do usunięcia braku formalnego z dnia 21 stycznia 2015 r. zawiera wyczerpujące pouczenie w tym zakresie wraz z konsekwencjami prawnymi nieusunięcia tego braku (k. 46).

Rozpoznając niniejsze zażalenie Sąd Najwyższy nie mógł badać zasadności skazania za przypisane przestępstwo, podobnie jak też istnienia przesłanek do wznowienia postępowania, gdyż stanowiłoby to obejście przepisów ustanawiających przymus adwokacki.

Należy zauważyć, iż złożenie wniosku o wznowienie postępowania na korzyść skazanego nie jest ograniczone żadnym terminem, zatem skazany może to uczynić po zebraniu odpowiednich środków i zleceniu sporządzenia wniosku ustanowionemu przez siebie adwokatowi, o ile obrońca uzna, że powody do wznowienia rzeczywiście zachodzą.

Ponieważ jednak w przedmiotowej sprawie skazany mimo wezwania nie usunął braku formalnego, wydanie zaskarżonego zarządzenia stało się konieczne.

Zarządzenie to jest w pełni zasadne i jako takie należało utrzymać w mocy.